

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **T. H.**, zastoupeného JUDr. Michaelou Pretschovou, advokátkou se sídlem ve Varnsdorfu, Pražská 2951, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2006, č. j. 14 Az 312/2004 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Michaela Pretschové, advokátce se sídlem ve Varnsdorfu, Pražská 2951, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 5. 4. 2004, č. j. OAM-1053/VL-18-P11-2003, jímž mu podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nebyl udělen azyl a zároveň bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 citovaného zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl a dále, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a tím došlo opětovně k porušení ust. § 32 odst. 1 a § 34 správního řádu, a proto nemohl správní orgán správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. V neposlední řadě rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, t. j. není logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Protože stěžovatel nikterak svá výše uvedená tvrzení blíže nekonkretizoval, Nejvyšší správní soud se těmito jeho námitkami věcně nezabýval, neboť se nejedná o stížní body. Ty totiž, jak již Nejvyšší správní soud několikrát zdůraznil (např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS), musí být tvořeny uvedením, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí soudu či správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Samotná citace textu právní normy proto tomuto požadavku nemůže vyhovět. Stěžovatel dále namítá, že je v zemi původu ohrožen na životě a zdůrazňuje, že není možné se v zemi původu obrátit na policii, protože stát takové poměry trpí a podporuje. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě jde i o důvody humanitární, na základě kterých by bylo možno k udělení azylu použít ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se odvolává na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a poukazuje v této souvislosti na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, A-201, § 69-70, a ve věci Vilvarajah z roku 1991, A-215, § 3, neboť vyhoštění žadatele o azyl smluvním státem může způsobit problémy ve vztahu k citovanému čl. 3 a založit tak v této věci odpovědnost smluvního státu z titulu Úmluvy, pokud existují vážné a prokazatelné důvody k obavám, že dotčená osoba bude v zemi určení vystavena reálnému riziku být mučena nebo podrobena nelidskému a ponižujícímu zacházení. Stěžovatel se dále dovolává názoru vyjádřeného v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě, kde je v čl. 53 stanoveno: „Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování, ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory. V těchto situacích mohou různé se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě.“ S námitkou stěžovatele týkající se odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a považuje v této věci za nezbytné uvést, že k dané problematice se již dříve vyslovil ve své judikatuře (např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy

před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Ani s námitkou týkající se neudělení azylu z humanitárního důvodu podle ust. § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud nesouhlasí a ve vztahu k této námitce poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, z něhož vyplývá, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle ust. § 14 zákona o azylu není právní nárok. Námitkou stěžovatele, že byl porušen čl. 3 Úmluvy, stejně tak tvrzením týkajícím se čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jejich novost nezabýval.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel požádal o nařízení veřejného soudního projednání věci v jeho přítomnosti. Této žádosti Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť k tomu ve smyslu ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. neshledal důvod.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovená zástupkyně neuvedla, jaké úkony v tomto řízení vykonala, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tato nějaký úkon právní služby, za který by jí dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, vykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu